Den røde Krig.

Ungsocialistisk Organ.

Nr. 2. | 10 Øre pr. Nr. | Februar 1919. | 1,25 Øre aarlig. | 2. Aargang.

5 Programpunkter for Arbejderbevægelsen.

Af *J. J. Ipsen.*

—o—

De danske Arbejdere har beskæftiget sig saa længe med Verdensfredens Forkyndelse, at man maa spørge dem, om de ikke snart vil lade Missionen ligge og begynde at beskæftige sig lidt med sig selv. Dette skulde de gøre ogsaa af den Grund, at Hedningemissionen er ganske mislykket for dem; Krigen afslørede Socialdemokratiets absolute Magtesløshed, og vi kan vist nok nu allesammen give *Jules Guesde* Ret i hans Udtalelse paa Kongressen i Paris i December 1916, hvor han sagde: „Internationale har aldeles ikke spillet Fallit, for Internationale har overhovedet aldrig eksisteret som Magtfaktor.“ Lad os med det samme mindes Partifælle *Borgbjergs* omtrent samtidige Ord fra Berlin; Mankefaaret skrev begejstret hjem, at de tyske Arbejdere havde vist sig som de bedste Soldater, da Belgien blev trampet ned.

Verdensrevolutionen har sine gode Sider. Men den er langt borte, og vi er langt bagud. I Rusland havde en ny Samfundsorden store Chancer; i Tyskland havde den meget faa; og hos os har den slet ingen. Hvis vi ikke kan faa Arbejderen til at tænke andet end Politik og Lønkamp, kommer vi ikke videre, end hvor vi er nu: i den socialdemokratiske Kapitaliststat. Det gamle Program og de gamle Organisationer er udslidte. Revolutionstanken gør alle Ting nye.

Under disse Omstændigheder, og særlig fordi vi har hele vor faareagtige Socialisme fra Tyskland, er det jeg mener, at de danske Arbejdere skulde lægge Menneskehedens Befrielse til Side og tænke paa deres egen Befrielse, et Raad som allerede *Alexander Herzen* i sin Tid gav Anvisning paa. Selv har jeg i al Beskedenhed udtrykt det saaledes: man kan til syvende og sidst ikke reformere Verden, man kan kun reformere sig selv.

Døden som Brolægger.

Efter Radering af *Max Klinger.*

Arbejderbevægelsen her hjemme er bevisligt saa langt tilbage som vel muligt. Den er nemlig i Allianœ med Kapitalistbevægelsen. Socialdemokratismen og Kapitalismen stemmer sammen, lovgiver sammen og regerer sammen. Det er jo overordentlig smukt, næsten bibelsk: Faaret græssende sammen med Ulven. Der bliver da ogsaa altid forsikret Arbejderne, at de har det som i Paradisets Have. Ganske vist gik Adam og Eva og deres Børn ikke paa Fabrik; men der er da ogsaa en Del, som ikke gør det i vore Dage, nemlig alle dem, som ejer Fabrikerne, og desuden er der vedtaget humane Love om Proletarernes og deres Hustruers og Børns Arbejde i Fabrikerne. Af Taknemmelighed herover har Socialdemokratiet nylig givet Kronprinsen 48.000 Kr. om Aaret til Uddannelse i Læretiden, bygget hans Forældre et nyt Slot og bevilliget 500 Millioner Kroner til Militærvæsen, hvad der jo kun er rimeligt, naar Arbejderne er de bedste Soldater i Verden. Samtidig er der tjent en Del Penge paa Krigen, f. Eks. en Snes Millioner gennem Arbejdernes Brændselsforretning med Kejsersocialisterne; og om disse Millioner just ikke er gaaet i Arbejdernes Lommer, saa lidt som Kullene er gaaet i deres Kakkelovne, saa har man i hvert Fald Glæden over, at det er gaaet andre desto bedre. Uegennyttig Verdensmission er en herlig Ting. Efter Sigende skal Kineserne være i Færd med at omvende sig til Socialdemokratiet.

Men man maa naturligvis puste ud en Gang imellem. Og hvis Arbejderne vilde gøre det nu, saa bliver Spørgsmaalet, hvad de da skal kaste sig over i Stedet for. Her er det, at jeg vil komme med et Par Forslag, som jeg for større Tydeligheds Skyld nummererer.

* * *

1) Arbejderne skal opgive Klassekampen sammen med Kapitalisterne.

Personlig er jeg af den Mening, at de helt burde opgive Klassekampen ved at slaa Klasseinddelingen i Stykker; men det er igen saa meget forlangt, og derfor kan vi passende blive staaende ved Kravet om, at Klassekampen fremtidig ikke føres i Alliance med Millionærer som Dr. *Helphand Parvus*, Grosserer *Heilbuth* og andre Medlemmer af Kapitalisternes Internationale. Partiet burde maaske ogsaa forbyde sine fremragende Mænd at rejse i krigshærgede Lande paa fremmede Generalstabers Regning.

Dette Programpunkt har, det skal villigt indrømmes, en humoristisk Bismag. Men Skylden er den danske Socialismes. Socialdemokratiet har nemlig med Aarene udviklet sig til et dobbeltkønnet Væsen, en Art Tvetul, paa en Gang Socialisme og Kapitalisme. Her maa der en Operation til; det ene Køn maa fjernes, saa Partiet enten igen bliver socialistisk eller, hvis Tilbøjeligheden i den anden Retning skulde have taget Overhaand, erklæres for rent kapitalistisk. Sker ikke et af disse to Indgreb, er Socialismen i Danmark med Respekt at melde lige til et Vokskabinet.

2) Arbejdernes Organisationer skal løsrives fra enhver Forbindelse med politiske Partier.

Uden at gøre *Karl Marx* til en Autoritet kan man vel nøjes med her at erindre om hans kendte Udtalelse: „Hvis Fagforeningerne slutter sig til et politisk Parti, er det ude med dem.“ Hos os har Fagforeningerne ikke blot sluttet sig til et politisk Parti, men dette Parti er altsaa i Alliance med Kapitalisternes Organisationer; og endelig har vi siden 1899 haft et Forlig mellem disse og Arbejdernes

Organisationer. Hvis dette er Socialisme saa er det ikke saa underligt, at Millionærerne efterhaanden allesammen gaar over til Socialismen.

3) Der skal dannes Arbejderraad. Dette er Vejen til Fagforeningernes Reorganisation. Derimod er der ingen Mening i at danne Soldaterraad; for hvad skal vi med Soldater? Programmet for Arbejderraadene er der ikke Anledning til at komme ind paa; det maa vel blive: Socialismen, men naturligvis ikke saadan som den hellige Alliance fortolker den.

4) Arbejderne skal opgive Lønkampen.

For det første er Socialismen ikke Lønkamp, men Kamp for Lønnens Afskaffelse. For det andet har det vist sig, saa en Læredreng maa kunne se det, at Arbejderne ingen Indflydelse har paa Lønnen, Arbejdsgiverne for Resten heller ikke; men at den — hvor tidt skal det endnu gentages! — bestemmes af Tilbud og Efterspørgsel, af Pengenes Værdi, af Raavarernes Pris, af Konkurrencen, af det internationale Marked, af Toldgrænserne, af Høsten og af en hel Del andre Ting, som enhver Student i Statsøkonomi kan give Besked om — men den bestemmes aldrig af Arbejderne. Det kan man bevise med, at førend vi havde Arbejderorganisationer, steg Lønnen akkurat som da vi fik disse, og den Dag i Dag stiger Lønnen for ikke-organiserede eller daarligt organiserede Arbejdere ligesaa vel som for de godt organiserede; et Eksempel har vi i de franske Organisationer, som man ikke plejer at rose for Styrke, men som alligevel ofte har opvist højere Lønsatser end de tyske Organisationer med deres talrige Medlemmer og militære Disciplin. Endelig har højere Løn aldrig betydet andet end højere Varepriser, højere Husleje og højere Skatter. Lønkampen er en Indbildning. For Tiden opretholdes den tilmed i en ganske parodisk Form.

Arbejderne skal gøre Alvor af det gamle Paradenummer: Overtagelsen af Jorden og Produktionsmidlerne, derved at disse ikke blot erklæres for, men faktisk gøres til Fælleseje.

Her er fuld Erstatning for Opgivelsen af Lønkampen. Men netop her har vi aldrig kunnet faa Arbejdernes professionelle Politikere med; thi dette Punkt er selve Socialismens Realisation, den sociale Revolution i Stedet for den intetsigende politiske. Og vel at mærke: ikke Statens Overtagelse af Jorden og Produktionsmidlerne; for Staten er ikke andet end de forenede Kapitalisters Stat, eller som Karl Marx siger: en Klasses Magt til Undertrykkelse af andre Klasser. Nej, Jord, Transportmidler, Værksteder Fabriker, Maskiner og Redskaber skal ikke overgives til Staten, men til deres retmæssige Ejere: det arbejdende Folk.

Begyndelsen kan gøres paa den Maade, at By-Arbejderraadenes Repræsentanter møder frem paa Kapitalistselskabernes aarlige Generalforsamlinger og kræver Part i Arbejdsudbyttet. Saa længe Kapitalen faar Lov at eksistere — der vil sikkert komme en Overgangsperiode, hvori dette bliver Tilfældet — maa den dele med Arbejdet. Tag et aktuelt Eksempel som en Generalforsamling i et Dampskibsselskab; her møder ikke engang Aktionærerne, de gider ikke. Der møder i Reglen ikke andre end Bestyrelsen og et Par Referenter, for hvem der saa oplæses, at Selskabet i Aarets Løb har tjent saa og saa mange Millioner, der alle sammen paa en eller anden Maade henlægges eller udbetales til Aktionærerne, Spekulanterne, som i Aarets Løb ikke har rørt en Haand for Selskabet; og der sættes nogle Tusinder af til Pensionering og Ulykkesforsikring for gamle Søfolk, som i hele deres Liv har slæbt med at skrabe alle Millionerne sammen. Men hvor er Skibsmandskaberne henne ved en saadan Generalforsamling? Ja, de indbydes overhovedet ikke; de ejer ikke en Planke eller Plade i det Skib, de har sejlet med paa Liv og Død. Men hjemme i Sofaen sidder Børssvindleren og læser, at Direktionen har betænkt ham med 25—50—100 pCt. og maaske mere foruden en Friaktie, til Sømanden næste Aar igen skal flaas.

Saadan omtrent gaar det for sig ogsaa i de saakaldte Arbejdernes Selskaber, undertiden forsigtigere som i Fællesbageriet og Stjernebajeren, til andre Tider vildere som Arbejdernes (!) Brændselsforsyning. Det er Kliken, der tager det hele; Arbejderne faar Æren af at have skaffet det til Veje. Eller rettere Skammen. For det er en Skam at arbejde Penge sammen til Aktiejobbere. Det er tillige umoralsk; for „hvor der findes et Menneske, som ikke bestiller noget, der findes et andet Menneske, som dør af Sult." Det er for den langt overvejende Del Driverter, som hvert Aar hæver Udbyttet i alle vore Aktieselskaber — og overlader Proletarerne Lønarbejdet og Sulten.

Naturligvis kan det ikke nytte at henvende sig herom til Folk som Bageridirektør *C. C. Andersen*; Manden kan ikke paa en Gang blæse og have Mel i Munden. Eller til Bryggeridirektør *Sigvald Olsen*; det er jo ikke ham, der viser os, hvor David købte Øllet. Og Brændselsdirektør *Kiefer* vil simpelt hen svare: spørg de tyske Pengejøder! Nej, Arbejderne maa tage deres egne Sager i deres egne Hænder, efter at de nu omsider maa have indset, hvad de faar ud af det ved at gaa den saakaldte parlamentariske Vej, den samme som Gæssene gaar naar de skal slagtes, idet de forinden har faaet Lov til at stemme om, i hvilken Sauce de ønsker at blive spiste.

Vi kommer nu til det sidste Punkt i et i og for sig lidet indviklet Program.

5) Arbejderne skal sætte Kommunestyre i Stedet for det nuværende socialdemokratiske-kapitalistiske Statsstyre.

Det har tilstrækkelig vist sig, i Fred endnu mere end under Krig, at denne Stat kan ikke skabe Orden, kun Uorden, ikke løse Ernæringsspørgsmaalet, kun vanskeliggøre det. Arbejderbevægelsen er endt i en uhyre Fattiglovgivning, Arbejdsløsheden er bleven en Statsinstitution; den offentlige Gæld vokser; Fordelingen af Produktionsudbyttet er vanvittig; fælles Interesser mangler ud over nogle Fraser om et Fædreland, som de allerfleste tilSlut ikke har meget mere af end Udsigten til en Kirkegaardsparcel; alt er organiseret Forvirring og dumt Slagsmaal.

Her kommer da den oprindelige Socialisme og spørger, om det nu ikke snart er nok. Statseksperimenterne har ført til Konkurs, saa vist som det var de store Koncentrationer i Stater, der førte til Verdenskrigen. Og hvad Mening er der saa til syvende og sidst i, at Folk i Esbjerg eller Aarhus skal regeres inde fra København? Den Bismarckske Statside: et større og større Fædreland, er slaaet til Jorden; vi er igen inde paa den franske Revolutions Descentralisationstanke, hvis Konsekvens er Statens Omdannelse til et Samfund af selvstændige Kommuner. Og da ingen Kommune, saa lidt som nogen Stat, kan leve isoleret, maa det allerede eksisterende nationale og internationale Samarbejde lægges om til et Samarbejde i og mellem de forskellige Nationers Kommune-Samfund.

Dersom nogen spørger, hvordan dette skal gaa til, er det foreløbig et aldeles tilstrækkeligt Svar, at naar Menneskene har kunnet finde ud af at lave det nuværende internationale Statsspektakel, bliver det sandelig ogsaa Menneskenes Sag at se at finde ud af, hvordan de skal blive det kvit. Og hvis Arbejderne er fornøjede med det, som de har det, lad dem saa blive i det. I modsat Fald kommer Forandringen ganske af sig selv. Der blev nylig skabt en Snes Republikker paa nogle faa Timer, hvor der stod tilsyneladende urokkelige Konge- og Fyrstedømmer. Saa let falder altsaa et politisk System; og selv om et økonomisk System er vanskeligere at faa Bugt med, maa det kunne gøres her ogsaa.

Men lad os faa begyndt!

J. J. Ipsen.

Rige Lediggængere kan ikke forstaa, at endogsaa Folk, som arbejder, gerne vil leve godt.

Otto Weiss.

*

Mangen Regering vilde hellere end gerne skabe almindelig Tilfredshed; men man kan jo dog ikke *indespærre* alle de *utilfredse.*

Otto Weiss.

Fra Sovjet-Rusland.

Anton Nilsson, hvis Bog „Fängselsminnen" anmeldtes i Januar-Numeret af „Den røde Krig", opholder sig i Gatschina i Sovjet-Rusland, hvorfra han sender os en Hilsen. Han er indtraadt som Frivillig i Revolutions-Armeen, hvori han gør Tjeneste som Flyver.

Anton Nilsson beklager stærkt den uforstaaende Holdning, enkelte revolutionære Blade har indtaget overfor de russiske Bolscheviker, den internationale Revolutions, Verdensrevolutionens, Avantgarde, hvis Sejr, hævder han, det er enhver Revolutionærs Pligt af yderste Evne og med alle til Raadighed staaende Midler at arbejde hen til. —

Vor Kammerat, Ungsocialisten, Redaktør C. J. Bjørklund, der efter et kortere Ophold i Sovjet-Rusland er vendt tilbage til Sverige, besøgte i Slutningen af December P. Krapotkin i hans Hjem i Dimitrow. Krapotkin meddelte, at han morede sig kosteligt over de mange Forsøg, den borgerlige Presse gør for at faa ham slaaet ihjel, at han ikke havde været udsat for Trakasserier fra Myndighedernes Side, og at han for sit Vedkommende var tilfreds med Revolutionen, selv om han som Anarkist havde sine principielle Indvendinger mod Centraliseringen.

Maxim Gorki, der som revolutionær Forfatter har Verdensry, har udsendt et Opraab til „hele den civiliserede Verden", hvori han tager skarpt Afstand fra den borgerlige Presse, og dens Lakajers Bagvaskelse af Bolschevikerne, hvis Revolution er et kulturelt Omdannelsesarbejde af et Omfang, som Menneskeheden aldrig har set Mage til.

Spartakisten **Liebknecht**, der er Æresmedlem af Moskva-Sovjet, skriver: Enhver Arbejder, enhver Revolutionær, der af Imperialisterne eller Social-Forræderne lader sig forlede til under nogen som helst Form at deltage i Kampagnen mod vore russiske Kammerater, der med Livet som Indsats kæmper for Verdensrevolutionen, maa uvægerlig stemples som Forræder, ja som Forbryder mod den internationale, revolutionære Kommunisme.

Odense, den 12. Januar 1919.

Anarko-Bolschevik.

To Kammerater fra Odense har sendt os ovenstaaende med Anmodning om Optagelse, og Redaktionskomiteen har ikke fundet Grund til at nægte dette, tværtimod. „Den røde Krig" har jo før haft Anledning til at præcisere sin Stilling overfor Bolchevismen, udsprungen som den er af oprindeligt radikalt Socialdemokrati. Og for en Sikkerheds Skyld har vi skelnet mellem Bolschevismen og den russiske Revolution, som efter ganske tilforladelige Oplysninger, er i Færd med at modnes, i socialistisk Mening.

Vi har villet gøre opmærksom paa dette, saa meget mere, som Artiklens Underskrift (hvis den ikke repræsenterer hver især af de to Kammeraters Standpunkt) faktisk sammenføjer to uforenelige Begreber. Bolschevismen er dog mere end et Middel, den indeholder ogsaa et Endemaal, er Udtryk for et centralistisk, repræsentativt Samfundssystem, som maa komme i Modsætning til den anarkistiske Samfundsopfattelse.

Men i en ikke meget fjern Fremtid kommer det maaske til at vise sig, hvad man forøvrigt alt har set en Begyndelse til i Rusland, at der opstaar en Divergens mellem Bolschevisme og Syndikalisme som **Middel** i den sociale Revolution.

Hvis det forholder sig, som man fra visse Sider vil gøre gældende, at Bolschevismen **kun** er et Middel, vil man herefter faa at regne med Anarko-Syndikalister og Anarko-Bolcheviker.

Indsenderen har, saavidt jeg har kunnet konstatere for første Gang sammenført de to Modsætninger, Anarko—Bolchevik, og efter mit Skøn er det Vold paa Betegnelsernes begrebmæssige Indhold.

Men nok om dette. Lad os se bort fra Bolchevismen og samle os om den russiske Revolution. Den Løgne- og Mordkampagne, som de forskrækkede Kapitalister af alle Nationer har sat i Gang, og som vi ser Kejser-Socialdemokraterne understøtte, maa af alle Revolutionære imødegaas ved, at vi siger Sandheden om den russiske Revolution og særlig gør Arbejderne opmærksom paa Omvæltningen.

At Kapitalisterne raser over, at de ikke faar deres Aagerrenter betalt er jo indlysende, men det bør jo kun glæde os Socialister. Thi det viser hvor skøn Enigheden er, at de raser over, at deres Klassefæller i Rusland maa arbejde — hvilken himmelraabende Forbrydelse! Og at de for at forsøge at faa en Ændring i Forholdene slaar omkring sig med Løgne, er maaske menneskeligt, men det er umenneskeligt, af Arbejderne at tro disse Løgne, og det er umenneskeligt, at Socialdemokraterne optræder som Revolutionens Bødler.

I Kampen mod Kapitalismen og det kapitalistiske Samfundssystem bør alle Socialister af de forskellige Retninger kunne mødes.

E. M.

Literatur.

—o—

C. J. L. Skjoldbo: Studievejledning i de sociale Spørgsmaal og Socialismen. Udgivet af Diskussionsklubben „Karl Marx". 30 Sider, 40 Øre.

I en lille, men ret velskrevet Studievejledning har Skjoldbo fuldført den taknemmelige Opgave at give en Fortegnelse over den betydeligste Literatur over sociale Emner, nærmest beregnet paa unge Arbejdere, som vil slutte sig sammen og sætte sig ind i bestemte Spørgsmaal af social Karakter.

En Indvending er der at gøre. Hvorfor er ingen af de Pjecer, som er udgivet paa Ungsocialistisk Forenings Forlag, medtaget? I. I. Ipsens Pjece: „Socialdemokraterne er Antisocialister", er dog et saa betydeligt Indlæg til Klargørelse af Socialismen, at man maa anse det for en Fornærmelse mod Skjoldbos Forsøg paa at være objektiv, naar han har udeladt denne. Til Komplettering af Forfatterens Opgivelse over Literatur for Studie af Syndikalismen, vil vi henvise til den Studievejledning over Syndikalismen, som fandtes i *„Solidaritets" Ugeblad* i to af dets Novembernumre. Men vi vil anbefale Kammeraterne at skaffe sig Skjoldbos Studievejledning, og vi haaber, at den kan opleve et andet Oplag, hvor den paapegede Fejl kan blive rettet.

Rudolf Holme: Hvem er Splittelsesmænd? Pris 35 Ø. Norsk syndikalistisk Federations Forlag. Adr. Box 4, Kristiania, G. Norge.

Ogsaa her i Danmark har man jo fra reformistisk Side kastet Ordet „Splittelsesmænd" i Ansigtet paa dem, der talte for syndikalistisk Taktik og Organisationsformer, men i Sverige og Norge, hvor man har selvstændige, syndikalistiske Kamporganisationer, har denne Kampagne været endnu værre. Nu har Forfatteren til „Proletarens Kamporganisation", Rud. Holme, i en udmærket Pjece taget til Orde for at undersøge Talen om Splittelsesmænd, eller i hvert Fald hvem, der har „Æren" af at være det. Det er Forfatteren en let Sag at paavise, at om nogen er Splittelsesmænd, er det de politiske Partier, som kives og rives om Arbejdernes Sjæle, medens Syndikalismen vil samle alle Arbejderne paa én Basis. Den syndikalistiske Bevægelse taler til Klassesolidariteten, medens de politiske Partier jo er sammenvævet af forskellige Interessegrupper. Iøvrigt indeholder Pjecen interessante Kapitler om Syndikalismens Stilling til de politiske Partier, til Staten, Lovgivningen og Parlamentarismen. Denne helt igennem interessante og læseværdige Pjece kan rekvireres gennem ovenstaaende Adresse, da Udførselsforbud fra Norge nu for Tiden hindrer vort Forlag i at rekvirere et samlet Antal Eksemplarer.

Den maa læses.

Erik Hansen: Hvorfor jeg nægter at være Soldat. 40 Ø. Ungsocialistisk Forbunds Forlag. Ryenbergvejen 49 h 4. Kristiania.

Denne Pjece fremkom for nogle Aar siden som en Artikelserie i Ugebladet „Solidaritet", men da den nu fremtræder i samlet Form virker den med saa meget større Kraft. Den skulde læses af enhver ung Arbejder, d. v. s. den skulde ogsaa ud paa Dansk blandt vore unge Arbejdskammerater og for Resten ogsaa til de gamle. Prisen **paa Pjecen er nemlig sat efter norske Forhold, og desuden hindrer Udførselsforbudet os i at faa den hertil og faa den udbredt.**

Det er et Kolbeslag mod Militarismen, som ogsaa rammer den socialdemokratiske Militarisme.

Amatør.

Kristendommen — Arbejderklassens Fjende."

—✱—

Til J. J. Ipsen!

Til Deres Bemærkninger mod min Artikel med ovenstaaende Titel i „Den røde Krig" vil jeg svare:

Det maa da være Protestantisme eller Katolicisme, Statskirke eller Frikirke; det **er** Arbejderklassens svorne Fjende, fordi det anvendes af Overklassen som Middel til at holde Arbejderklassen i Trældom og Uvidenhed. Der sjakres med Kristendommen til Fordel for det bestaaende.

Jeg paastaar nu forresten **ikke** i min Artikel, at der ikke findes nogen Gud. Jeg holder mig til Kristendommen som Lære. Enhver maa have sit Begreb og sin Tro om Gud, om han eksisterer eller ikke. Hvem er jeg, at jeg i et saadant Spørgsmaal skulde driste mig til at sige, saaledes er det, trods det at Videnskaben jo faktisk har kuldkastet Troen paa en Skaber. Men ligesom der findes dem, der siger, Naturen er Gud, findes der dem, der siger, der findes ingen Gud.

Emnet i min lille Artikel var nu heller ikke: Guds Tilværelse eller ikke. Emnet fremgaar forøvrigt tydeligt nok af Overskriften.

Ipsen siger, at han kun vil paavise, at jeg vil berøve Arbejderne et Dogme og give dem et andet i Stedet og fortsætter: Spørgsmaalet bliver saa, hvilket af disse Dogmer, Arbejderne er bedst tjent med? Om Forstaaelsen at Kristendommmen er til Skade for Arbejderklassen kan kaldes et Dogme, saa lad os da gøre det. Men at Arbejderklassen er bedst tjent med den sidstnævnte, derom er jeg overbevist.

Kristendommen en Privatsag? Nej, det hverken kan eller bør den være for Arbejderklassen. En Religion, som bevidst gaar ud paa at hæmme Folkeoplysningen, som med Hensigt holder Arbejderklassen nede i Trældom og Nød, en saadan Religion er ingen Privatsag.

Jeg skulde ville samle Arbejderne til Kamp mod „Vorherre"? Nej, det er ikke „Vorherre", jeg befatter mig med. Særligt da det er højst tvivlsomt, om der findes en „Vorhere".

Vist burde Børnene opdrages upartisk overfor de Dogmer, Forældrene har anskaffet sig. Men de burde ogsaa opdrages upartisk overfor de Dogmer som det nuværende Skolesystem er saa rigt paa, det er netop i denne Henseende, Ferrer-Skolen har en Opgave at udfylde. Ferrer var overbevist om Nødvendigheden af, at saavel Religionen som de sociale Dogmer drøftes i Skolen, mærk vel drøftes. Ferrerskolen erkender ingen Dogmer. Den er baseret paa en videnskabelig og fornuftig Undervisning. Hvis Børnene bliver opdraget efter Ferrer-Skolens Principer er jeg overbevist om, at Forholdenes rette Sammenhæng skal fremstaa klart for dem. Da Ferrerskolen ikke er en viljedræbende Anstalt, forudsættes det, at Børnene skal opdrages saaledes, at de udrustes med Evne til selv at kunne vælge, hvad de vil tro om Tingene. Med det nuværende Skolesystem vil der derimod ikke kunne være Tale om noget Valg.

Al Religion, som hindrer Arbejderklassens Frigørelse er forkastelig og bør derfor ikke forbigaas. Det er ingen Privatsag, at Arbejderne undertrykkes gennem Religionen. Derfor maa vi ruste os til Kamp mod al Undertrykkelse, ogsaa mod den aandelige og moralske Undertrykkelse, som Kristendommen udøver.

Eva Manus.

Front mod Demokratiet.

—*—

Det er værd at lægge Mærke til, at de nyeste Strømninger af Betydning indenfor Arbejderverdenen og Arbejderbevægelsen har optaget Anarkismens Fordring om Fornægtelse af Demokratiet.

Syndikalismen er dog den Bevægelse, som gennem sit Væsen og sin Taktik stærkest markerer dette Krav.

»Den franske Syndikalisme er opstaaet som en proletarisk Reaktion mod Demokratiet« ytrede for nogle Aar siden den franske Syndikalist *Hubert Lagardelle*.

Og han fortsætter Tankegangen: »Arbejderne i Frankrig har set en folkelig Magt i Virksomhed, og de har konstateret, at hverken Personskifte eller Omformning af de politiske Institutioner har ændret Statens Væsen. Det Ydre er ændret, men Grunden staar fast, og det statslige Maskineri forbliver altid samme undertrykkende Magt og Værktøj for „politiske Autoriteter.«

Med andre Ord: De franske Arbejdere har lært at kende Demokratiets Frase: »For Folket, gennem Folket«, som et Skærm brædt for Tjenestemandsvældet, en Koncentrering af Magten, som til sidst bliver farlig og skadelig for Individerne i Folket.

Den med syndikalistisk Literatur godt fortrolige *G. H. son Holmberg* har peget paa det samme, da han i sin Bog »Arbejderklassen og Syndikalismen« siger at Syndikalismen »er Modstander af en centraliseret Regeringsmagt, af den politiske Stemmeseddel og de derpaa grundede Majoritetsprinciper«.

For den, der er fortrolig med Syndikalismens Væsen og Teori er dette Standpunkt helt naturligt, lige saa naturligt som at de *tyske* Syndikalister fører dette Standpunkt ud i Livet ved at deltage i Agitationen mod Nationalforsamlingen.

Her træffes Spartakisterne og Syndikalisterne. Det er ikke muligt at danne sig et korrekt Billede af den bestemmende Ejendommelighed hos Spartakusgruppen. Liebknecht har jo efter sin Fængselstid avanceret og radikaliseret frem til praktisk Antidemokrati, men hvorledes han teoretisk motiverede dette, kan vi ikke i Øjeblikket sige. Hans aandelige Indhold synes os dog ikke at være Bolschevismens, selv om han var »politisk« opdraget og sikkert havde svært ved at komme forbi sin Ungdomslære.

Tiden har givet Socialdemokraterne i alle Lande, ogsaa de radikale, kun kort Varsel at forberede sig for den Helomvending, som var nødvendig, for at de skulle kunne deltage i Kampen for sine Maal. Endda ind i de sidste Aar stod Socialdemokraterne jo som Parlamentarister, forladende sig paa den »parlamentariske Magt.« Men det har vist sig, at tilmed den Ebert—Scheidemannske Regering for at redde Demokratiet optog Terrorismen paa sit Program og indførte Militærdiktaturet under den modbydelige Noskes Kommando.

I dette sidste Træk er forøvrigt Demokratiet afsløret. Folket skal slaas ned, for at Demokratiet skal leve.

Ved Siden af Emnet kan det her bemærkes, at det Ebertske Regimente taktisk staar paa samme Grundvold som den, for hvilke man bekæmpede Spartakisterne. I Virkeligheden var det jo en Partikamp, som her førtes. En Partikamp, i hvilken de gamle vandt en i hvert Fald foreløbig Sejr — til Fordel for Kapitalismen.

Men — og her er den politiske Demokratis Akilleshæl! — Socialdemokraterne repræsenterer i Virkeligheden ikke nogen Majoritet i Tyskland. Selv om Partiet blandt de stemmegivende Partier faar det højeste Antal, er dette ganske sikkert ikke 1/3 af Tysklands stemmeberettigede Indvaanere.

I Realiteten er jo det demokratiske Regereri den største Humbug, thi i Virkeligheden sidder alle Regeringer paa en Minoritet af Stemmer, og den repræsenterer heller ikke mere end denne Minoritets Interesser.

Saa længe Samfundets politiske Struktur hviler paa *Arki*, Vold, Herskerdømme, det maa nu være Demokrati, Aristokrati eller Monarki, saa længe vil indbyrdes Strider vedvare.

Men hvad der i Øjeblikket er endnu værre er, at Socialdemokratiet i sin Kamp for Nationalforsamlingen og Demokratiet, kæmpede Kapitalismens Kamp *mod* Socialismen, allierede sig med Hærens Officerer, med Borgerelementerne, kort sagt med alle kapitalistisk interesserede. *Karl Kautsky* klager over dette Faktum i en »Enighedstale«, hvor han siger, at om den siddende Regering tager til i Kraft efter Sejren, saa er det kun derved, at de borgerlige og militære Faktorer, ved Hjælp af hvilke den triumferer, vinder *endnu større* Styrke end de socialistiske.

Og den uafhængige Socialdemokrat Barth klager over, at under det raadende Regimente bliver Tilstanden stadig værre og værre. De hjemvendende Frontofficerer udsteder Befalinger i samme Aand som for to eller fem Aar siden. Det har altsaa vist sig, at Socialdemokraternes Kamp for Demokratiet i Tyskland, ikke bliver en Kamp »for Folket gennem Folket«, men en Kamp for Kapitalismen gennem Militarismen.

Demokratiet bygger paa, at en maaske tilfældig Majoritet skal bestemme over en tilfældig Minoritet, eller at et Kompromis indgaas, hvorunder oftest begge Parter lider, og altsaa skal tvinges til at følge.

Men det staar dog klart, at den Tilstand, for hvilken Socialdemokratiet med Vaaben i Haand slaar ned paa sine Klassebrødre, er et højst middelmaadigt Surrogat for de Krav Arbejderbevægelsen og Socialismen har sat sig. Demokratiet er langt fra nogen Garanti for Brød og Frihed, langt fra nogen Garanti for et lykkeligt Samkvem mellem Menneskene.

Dog, man skulde ikke tro, at Arbejderne er saa store Idioter, nu de er begyndt at kaste Aaget af sig, at de saa straks skulle tage det paa sig igen, fordi en socialdemokratisk-radikal Regering er de Magthavende?

Emil Manus.

Gnister.

—*—

Sveriges ungsocialistiske Parti afholdt sidst i December Maaned sin 5te ord. Kongres i Stockholm. Blandt vigtige Beslutninger bemærkes det Program, hvis første Del man vil genfinde paa andet Sted heri Bladet. Under Kongressen ankom C. J. Bjørklund fra en Rejse i Rusland. B. bragte Hilsener til Kongressen fra de forskellige socialistiske Partier samt fra Peter Krapotkin. Krapotkin var, trods sine 76 Aar, i god Vigeur og sendte Hilsener til alle Kammerater i Skandinavien.

*

Ungsocialistisk Forening (Vesselsgade 7) behandlede paa sin sidste Generalforsamling et fra I. A. M. V. i Holland udsendt Opraab med Indbydelse til International, antimilitaristisk Kongres. Generalforsamlingen besluttede at opnane den siddende Centralkomité til at sætte sig i Forbindelse med de øvrige revolutionære Organisationer i Danmark for eventuelt at fremskaffe en fælles Repræsentation til Deltagelse i Kongressen.

Skandinavisk Samarbejde!

—*—

For ca. et Aar siden nedsattes en »interskandinavisk Komité«, som skulde virke for et mere intimt Samarbejde mellem de nordiske Landes Ungsocialister. Denne Komité, har, saa vidt mig bekendt, saa godt som intet udrettet.

Aarsagerne kan være mange, men den væsentlige Aarsag er den, at et Samarbejde aldrig kan blive frugtbringende, uden at det etableres mellem Organisationernes Medlemmer. Samarbejde kan ikke skabes af en Komité. Det vil i heldigste Tilfælde kun blive en Papirmølle mere, som vil sluge Tid, Kraft og Økonomi — uden at bringe tilsvarende Resultater.

At et intimt, interskandinavisk Samarbejde vil være til Nytte, Glæde og Opmuntring for Skandinaviens Ungsocialister, er utvivlsomt. Men hvordan etablere et frugtbringende Samarbejde? Jeg vil pege paa et Par Ting, som uden Tvivl vil kunne bringe Kammeraterne i nærmere Kontakt med hverandre.

1. Vi bør skrive i hverandres Blade og saaledes holde hverandre underrettet i Nabolandene. Vore Aviser, i det mindste i Norge og Danmark, er saa daarligt økonomisk situeret, at vi ikke kan skaffe os betalte Medarbejdere. Kammerater, som af Interesse for Sagen, befatter sig med at skrive, burde da spendere lidt Tid paa at sende Bidrag til Ungsocialistiske-Blade i Nabolandene.

2. Vi bør forsøge at optræde i Fællesskab mod alle Justitsforfølgelser, saaledes at en Parole fra et af de tre Forbund øjeblikkelig fulgtes af alle Ungsocialister i hele Skandinavien.

3. Vi bør gensidig arbejde for at sprede vore Blade og Literatur. »Brand«, bør sælges overalt i Norge og Danmark, »Den røde Krig«, bør sælges overalt i Sverig og i Norge og »Revolt«, i Sverig og Danmark.

4. Klubberne bør arrangere Brevaftener og annoncere disse i alle tre skandinaviske, ungsocialistiske Blade.

Jeg tror, at vi paa de her papegede Maader kan faa et Samarbejde i Stand, som mere end hidtil er i Pagt med det levende Liv og som vil bringe os mere i Kontakt og Føling med hverandre.

Leve Ungsocialismen.

Kristiania i Januar 1919.

Trygve Aakervik.

Bandit-Regime!

—*—

Enhver Regering, det være sig „Despoti", „Monarki", „Aristokrati" eller „Demokrati", kan kun opretholdes ved Magt. Naar man godkender Herskersystemet, maa man ogsaa godkende den „raa Magt", der opretholder det. Naar man fordømmer den „fysiske blodige Vaabenmagt", da maa man i logisk Konsekvens fordømme ethvert System af Herskervælde; thi al Slags Magt, der ikke er fremgaaet som Reaktion, mod anden Magt eller Uret, eller som Hævn eller Straffeakt, tjener altid som Middel til at beherske en Del af Menneskene.

Denne gamle, anarkistiske Sandhed, er igen bleven uigenkaldelig stadfæstet ved de sidste Begivenheder i den tyske Revolution. Det har bekræftet sig, at Kampen om Regeringen, Kampen om den politiske Magt, kun kan bestaa ved Anvendelse af Magt, af Vaabenmagt, den mest brutale og den blodigste, man kan tænke sig. Og er det ikke ligegyldigt, om Regeringen, der opretholder Magten, er monarkisk eller socialdemokratisk. Det er ligegyldigt for de Beherskede, for Proletariatet, om Kejser Wilhelm i Hohenzollerns Navn eller Ebert—Scheidemann i Demokratiets og Socialismens Navn benytter Miner Flammekastere, Kanoner eller Maskingeværer mod Arbejderne for at opretholde deres Magtstilling. Ja man maa sige, at paa en saa brutal og blodig Maade, at knuse Arbejdernes økonomiske Rejsning ved Strejker o. l., — formelig drukne deres Bestræbelser i Blod; — dertil har selv en Hohenzollern ikke haft Mod. Dette sørgelige „Mod" blev forbeholdt „Herskerne af Folkets Naade", den socialdemokratiske Magtklikke. Det socialdemokratiske Regime, stiller selve det kejserlige Undertrykkelsessystem i Skyggen.

Alene ved Bjergmandsstrejken i Königshütte (Øvre Schlesien), fordrede det socialdemokratiske Regime et Blodoffer af Arbejderne paa 16 Døde og 21 Saarede.

For en saadan Regering, der paa hyklerisk Maade smykker sit Ansigt med en socialistisk Maske", findes kun en Betegnelse: „*Banditregering*". En lumsk, skjult Banditregering er det, der er traadt i Stedet for den brutale, men ærlig reaktionære Hohenzollernregering. En Banditregering er det, der har bestjaalet Arbejderne Frugten af de den 19. November 1918 med deres Blod erobrede Friheder og som nu drukner enhver videre Udvikling af Socialismen til Arbejderklassens økonomiske Frihed i Blod.

Hvad var det, der, ærlig talt, var Udgangspunktet for den saakaldte Spartakusrejsning? Det var i første Linie en Provokation fra den socialdemokratiske Regering, der gennem et Ukas af 5. Januar vilde afsætte den radikal-socialistiske Politipræsident *Eichhorn*, og i hans Sted indsætte Kapitalistagenten *Ernst*. Hermed var den sidste Mand, som Berlins Arbejdere havde indsat, fravristet dem, og ved Besættelsen af Politipræsident-Posten, igennem Flertals- og tidligere Kejsersocialisten Ernst, var Revolutionen trængt et Skridt videre tilbage af Reaktionen.

Det kunde Berlins Arbejdere og det kunde Revolutionen ikke lade gaa upaatalt hen, dersom de ikke paany vilde grave Graven for sig selv.

Da Forholdene allerede i forvejen var stærkt tilspidsede, igennem Regeringens reaktionære Forholdsregler, ved fuldstændig at ignorere Beslutningerne fra den alm. Arbejder- og Soldater-Kongres, og endelig de Uafhængiges Udtrædelse af Regeringen. Alt det gav Arbejderne Signalet til at slaa løs, ene og alene for at undgaa flere reaktionære Skridt, fra Regeringens Side. Kæmpedemonstrationen blev foranstaltet, bl. a. foran Politipræsidiumet. *Eichhorn* traadte ud paa Balkonen og talte til Demonstranterne:

„Jeg har modtaget mit Amt af Revolutionen og vil kun give det tilbage i Revolutionens Hænder!"

Fra Tusinde Struber blev der svaret ham: „Bliv, vi er her!"

Ja, de var der, Berliner Proletariatet, i Hundredetusinder, strømmede de paa Gaden for at forsvare Revolutionens Resultater.

Endnu samme Dag besatte Berliner-Arbejdere Politipræsidiumet og den „borgerlige Løgnepresse" — og Kampen mellem den socialdemokratiske Regering og Berlins Proletariat var begyndt. Nu var Øjeblikket kommet, hvor Regeringen skulde bekende Farve, hvor de skulde vise deres rette Anskueser: Socialistisk eller reaktionær. Og de viste sig som det sidste. Til deres Forsvar tilkaldte de den „stærke Mand", Kejsersocialisten Noske, der allerede tidligere af Prinsen af Badens Regering under Kejserregimentet blev sendt til Kiel for at slukke den revolutionære Ild. Nu skulde han udøve den samme Bøddeljeneste over Revolutionen; men under Masken Ebert—Scheidemann i Stedet for Prins Max—Kejser Wilhelm.

Og nu viste Ebert—Scheidemann deres sande antisocialistiske og reaktionære Natur. Noske kaldte i Indforstaaelse med Regeringen ikke Proletariatet til Forsvar af Revolutionen og Ordenen. Nej, Borgere, Studenter, Officerer og Embedsmænd for i bedste Forstaaelse at samarbejde med den storreaktionære Hindenburg. Alle disse Ogsaa-Socialister", kaldte unge Fronttropper og Officer-Batailloner til Berlin for at slaa den proletariske Rejsning ned. Arbejdernes Fordringer til Regeringen var bl. a., at de endnu ikke opfyldte Fordringer fra Arbejder- og Soldaterraadet maatte føres igennem.

Gik Regeringen ind paa disse Fordringer, vilde Arbejderne rømme alle besatte Poster og borgerlige Blade.

Regeringen forhandlede med A. og S.-Raadene samt Tillidsmænd fra Storindustrien over de fremsatte Punkter. Det blev samtidigt besluttet, at saalænge Forhandlingerne stod paa maatte ingen videre Rustninger finde Sted fra nogen af Parterne. Men hvem der ikke holdt denne Overenskomst, var Ebert—

„Hjem fra Krigen".

Af Mathias Dyfrin.

Fra Fangenskab, et Sted i fremmed Land,
paa Træben hinkende, med Saar, der smerte,
han kommer hjem, den store, stærke Mand —
med bøjet Nakke og med sorgfuldt Hjerte.
Han er saa træt, saa syg, hans Mod er brudt,
han sænker Blikket mod en Hob Ruiner.
Det er hans eget Hjem, der sønderskudt
til Grunden hærget, hen imod ham griner!

Han tømred' selv det lille Hus, saa kønt
som noget Hjem blev bygget der paa Stedet.
Med Vildvin rundt omkring og Træer og Grønt —
det laa i Ly for Vejret, lunt og fredet.
Et herligt Hjem for Lykke, Stræb og Drøm,
et herligt Samliv med en dejlig Kvinde.
Og hun, der fulgte ham, var ung og øm,
en trofast Hustru, en god og klog Veninde.

Og lille Tulle med det gyldne Haar
var Glædens lyse Sommertegn i Stuen,
hun var det første Skud i Lykkens Vaar,
den første sarte, hvide Blomst paa Tuen.
Ak, selv naar Livet synes haabløst sort
og Sindet kun var fyldt af Tvivl og Harme,
naar Tulle smilte svandt al Sorgen bort
og hendes Smil ham bandt med stærke Arme.

Saa kom de, Krigens Aar, med Blod og Død,
og Broderhadet lued' over Landet,
da Barn og Kvinde græd af Sult og Nød
og tavse Savn med bitter Sorg blev blandet.
Han kaldtes ud til Strid, og Hjemmet laa
foruden Værn og Ven mod Fjenders Tragten,
hvor Had, mod Hadet vilde gaa
til blodig Kamp paa Liv og Død om Magten.

Den første store Træfning døde hen.
Han fandtes saaret mellem mange Døde,
blev sammenlappet, skadeskudt igen
og atter gjort i Stand til Vaabenføde —
for saa, kan hænde, næste Gang at dø.
Tilsidst den koldbrandssyge Fod han maatte miste,
fjernt ude paa den øde Fangeø.
Saa stilned' Larmen, der faldt et Skud — det sidste!

Med Vemod ser han nu sit lille Hus
forladt og hærget som saa mange andre.
Sit Ungdomsslid, sin Fremtid lagt i Grus,
mens Tiggerstien bli'r hans Vej at vandre.
Og hun og Barnet, hvor er de? Hvem ved?
De er vel havnet i en fremmed Hytte
et Sted, forsultne, uden Kærlighed,
et Sorgens og et Nødens sikre Bytte!

I Aft'nen stiger, med en harmfuld Ed,
et saaret Hjertes Dom mod Fædrelandet:
Din Krig har røvet mig min dyre Fred,
og jævnet Slægtens Stræb med Sandet;
med Blodets Kilder læsked' du din Jord,
for Sorg og Savn du aabned' Hus og Hytte!
Du lønned' Heltes Daad med tomme Ord
og ikkun Armod blev dit Storværks Bytte.

Paa Dansk ved H. N. M.

—*—

Scheidemännerne. Bag Ryggen af Berliner Poletariatet trak Regeringen veldisciplinerede Tropper med Artilleri, Flamme- og Minekastere til Hovedstaden og udstedte et Opraab til alle Borgere, Studenter, Embedsmænd, Officerer m. m., at danne frivillige hvide Garde-Batailloner.

I Mellemtiden trak man Forhandlingerne saa længe ud, til man troede sig stærk nok til at kunne slaa det revolutionære Proletariat ned.

Et eklatantere Bevis for Regeringens dobbeltsidigede og tvetungede Politik, kan man ikke finde.

Den 10. Januar blev ovennævnte Forslag afgivet. Medens Forhandlingerne stod paa indtraf Deputationer fra Arbejderne, bl. a. fra Spandau; og forlangte Enighed hurtigst muligt, nærmest for at undgaa videre Blodsudgydelser. Pludselig kom et Medlem af Republikens Centralraad (Regeringen), og sagde: „Forhandlingerne maa afbrydes, da man først maa afvente Resultatet fra en Masseforsamling i Humbolthain."

Trods Protesten fra Tillidsmændene af det revolutionære Eksekutivraad og Deputationen fra Spandauer Arbejderne forlod Repræsentanterne for Republikens Centralraad (Regeringen) Mødet.

Forhandlingerne skulde fortsættes Kl. 1 om Eftermiddagen; men hvem der ikke mødte, var Regeringsrepræsentanterne. Man ventede og ventede. Kl. 10 om Aftenen kom et Medlem fra Centralraadet og erklærede at Mødet først kunde fortsættes Dagen efter, da hans Kolleger var gaaet hjem. Den Taktik af Regeringen kostede mange Mennesker Livet — og Hensigten var kun at vinde Tid for at de kunne ruste sig. Ikke bedre gik det med Vaabenstilstanden ved de enkelte Kamppladser.

Resultatet af denne Taktik er bekendt. Regeringen fik tilstrækkelig reaktionær Hjælp til at drukne den 2den Revolution, Proletariatets Revolution i Blod. Spartakus-Ugens tragiske Afslutning saa vel som Karl Liebknechts og Rosa Luxemburgs skrækkelige Død, er tilstrækkelig kendt igennem Dagspressen. Her fortjener endnu kun at brændemærkes Regerings-Troppernes grusomme Krigsførelse. Den, der skulde genoprette „Ordenen".

Ebert—Scheidemann tilkaldte den militaristiske „Satan" til deres Beskyttelse, og „Satan" kom og viste sig i hele sin sataniske Skikkelse.

Militarismen blev Herre over Regeringen. „Ordens-Bæstet" var sluppet løs og viste sig i hele sin Bestialitet og Grusomhed.

Toppunktet af denne „Socialdemokraternes Soldaterskare"s Grusomheder, danner Mordet paa Liebknecht og Rosa Luxemburg. Det er overflødigt at spilde flere Ord paa disse oprørende Kendsgerninger; kun et skal være sagt:

Hvad den mørkeste Despotisme ikke formaaede, hvad den brutaleste Hersker ikke vovede, det har de borgerlige Ordens-Bæster i Forening med en forraaet Militærkamarilla kunnet bringe til Udførelse. Disse Revolutionens Rakkerknægte tænkte at dræbe Revolutionen ved at myrde nogle af dens Forkæmpere. Forfængelige Tro. Forgæves er Eders Skarpretters Arbejde mod Folkets Rejsning. Forgæves Eders Mord paa Proletariatets Førere. Gravenes Tavshed vil virke mægtigere end Stemmerne fra dem I myrdede! Blodet fra de myrdede vil stige til Proletariatets Hjerte og vække Had og Hævn over Eder, I Brodermordere!

Den tyske Revolutions 2den Fase var lige som den første, en Kamp med de blodige Vaaben, — kun endnu mere blodig end den første. —

Efter Nederlaget af den anden Revolution begynder der langsomt at spores en Erkendelse hos Arbejderne om at Revolutionens Kamp maaske ikke er ført paa den rigtige Maade. Proletariatet begynder at indse, at de virksomste Vaaben ikke er Maskingeværer og Haandgranater; men Strejkens økonomiske Vaaben, en Kamp, uden Mordvaaben er ikke alene ædlere; men ogsaa skarpere og mere virksom, Et Vaaben, der besidder hele Modvægten, der er saa meget frygteligere, da det er i Stand til at ødelægge hele det borgerlige Samfund.

Da Arbejderne i den blodige Vaabenkamp blev slaaede, kom de pludselig, som gennem en Aabenbaring fra højere Magter, paa den Tanke at foranstalte Massestrejke, for paa denne Maade at fortsætte Kampen. O, var Proletariatet dog kommet paa den Tanke noget før, inden Aareladningen af Arbejdernes Blod begyndte, havde blot Proletariatet lyttet til Anarkismens og Syndikalismens Ord. — Men desværre, de socialdemokratiske Teorier og den politiske Demagogi, havde grebet for dybt ind i deres Tankegang, der blev ikke Plads for Valg af Taktik.

Saa meget glædeligere er det, at nu selv det uafhængige Socialdemokrati har givet Parolen til Generalstrejken. Det er et Fremskridt i Historien, at den internationale, proletariske Klassekamp til Menneskehedens Befrielse tager Afstand ikke alene fra de gamle dogmatiske Fordomme om den eneste, saliggørende, politiske Kamp; men ogsaa fra det barbariske Dyb, Anvendelse af Mordvaaben.

Naar Generalstrejken har fundet Indgang i Kampen for Socialismen, da bliver denne Kamp igennem den i Socialismen indeboende Kraft, ført ud i et betydeligt højere Niveau. Og naar i en saadan Kamp, imellem et højere og lavere Princip, Socialismen gaar af med Sejren, som den før eller senere vil, da vil Verdensordenen være bygget paa et Fundament, der ikke er skabt ved Vold, ikke hænger sammen ved Vold og ikke kan styrtes ved Vold. Først i en saadan Verdensorden har ethvert Banditregimente en Ende.

Det er Anarkismens Verdensorden.

A Melker.

Reaktionær Moral:

Folket skal forsage — til Gavn for dem, der præker Forsagelse.

Otto Weiss.

Socialismen og den kristne Lære.

Ingen Tale lyder mere bestikkende end denne, at Religionen bør være en privat Sag, og at man da endelig ikke ved sin Vantro maa støde nogens religiøse Følelser, og maaske gøre et Menneske ulykkeligt ved at fratage dette Evighedshaabet. Det lyder saa rart og kønt, at man uvilkaarlig kommer til at tænke paa smaa Engle med Vinger, Palmegrene, og hvad der nu ellers hører til.

Men lad os holde os til den nøgne Virkelighed og saa prøve paa at stille disse to Livsanskuelser op mod hinanden. Først maa vi se, hvad der menes med Ordene.

For mig er Socialisme simpelthen Arbejdernes Krav om en anden Samfundsordning, hvor Produktionen er organiseret samfundsmæssigt, og hvor Ret til de økonomiske Værdier og Pligt til Arbejde er lige fordelte. Dette Maal kan kun naas ved Arbejdernes fælles Kamp mod Stat og Kapitalisme.

Hvad er saa Kristendommen?

Troen paa, at der er en Gud og et Liv efter dette er i k k e Kristendom, thi disse to Dogmer findes i mange andre Religioner foruden i Kristendommen, som faar sit Udtryk i Trosbekendelsen. Lad os hellere tage den f a k t i s k e Kristendom, som faar sit Udtryk i Trosbekendelsen.

Her møder vi først den personlige Djævel, og derefter hans Modsætning Gud Fader, der „rigeligen og daglig forsørger mig med al Nødtørft og Næring for dette Legeme og Liv, beskærmer mig mod al Fare o. s. v."

Altsaa et ganske bestemt Gudsbegreb: Gud som Faderen, Forsørgeren og Beskærmeren for det enkelte Menneske.

Mennesket er belastet med Arvesynden, som bestaar i de naturlige Drifter og Krav, og som det gælder om helt at faa gjort det af med. Til dette Øjeblik er der Frelseren Kristus, som fuldførte Forsoningen mellem Gud og Menneskene. Endelig er der den hellige Aand, den hellige, almindelige Kirke, det evige Liv o. s. v.

Men fra først til sidst gaar A u t o r i t e t s p r i n c i p e t som en rød Traad gennem den kristne Lære. Kritik, Tvivl og fri Tænkning er af det onde og lyst i Ban.

Dette er vel nok det hovedsagelige, ikke alene i Folkekirkens Lære men ogsaa i Frimenighedernes, for saa vidt de ellers staar paa Kristendommens Grund.

Og nu vil vi kunne se, at Socialisme og Kristendom saa langt fra at kunne forenes eller tolerere hinanden, tværtmod er to skarpe Modsætninger.

Først og fremmest Autoritetsprincipet. Hvad er vel mere skadeligt for Arbejderne og deres Kamp end den blinde Tro paa Overleveringen? Vi maa opstille Modsætningen dertil, nemlig den frie Tanke og P e r s o n l i g h e d s p r i n c i p e t.

Derefter Gud, som Faderen og Forsørgeren. Det er at sætte et guddommeligt Stempel, en overnaturlig Sanktion paa Fattigdommen og Elendigheden, thi de Kaar, vi lever under, er jo saa efter Guds Vilje.

Men efter Socialismen er Samfundsordningen Skyld i Arbejdernes ublide Kaar, og der kommer ingen Forbedring deri uden ved egne Anstrengelser, gennem fælles Kamp.

Saa er der Arvesynden, de naturlige Drifter, der skal dødes.

Ganske modsat den frie Socialisme, der jo m a a lære, at Mennesket egentlig ikke er hverken ondt eller særligt syndigt af Naturen, og at al naturlig Trang ikke skal undertrykkes men tværtimod imødekommes. Menneskene er hverken onde eller gode, men de har modstridende Interesser, derfor gælder det om at opbygge et Samfund, hvor Interesserne harmonerer.

Men denne Syndelære er maaske den farligste af det hele, thi selv de Mennesker, der har smidt Kristendommen overbord, gaar omkring med Tanker om at det gælder om at begrænse det onde Begær, men dette „onde Begær" er jo netop den naturlige Trang til at faa de forskellige Livsfornødenheder tilfredsstillede i en noget højere Grad end den himmelske Fader har sørget for det.

Saa er der Kristus som Frelseren fra alt det onde og stygge. Det gælder blot om at tro.

Ja, men hvad skal saa denne Socialisme, hvorfor skal der saa stilles Krav og føres klassemæssig Kamp?

Saaledes kan man fortsætte, og man vil finde, at de kristne Læresætninger staar skarpt i Modstrid med de socialistiske, naar man ellers ved Socialisme forstaar det her nævnte og ved Kristendom den faktisk foreliggende. Vejen til at Arbejderne

kan faa en socialistisk Forstaaelse maa gaa hen over den kristne Lære, den maa først udryddes af deres Tankegang.

Thi ganske vist findes der ogsaa Lighedspunkter mellem Kristendom og Socialisme, saaledes Lighedsmoralen og den kommunistiske Tendens, men det er særligt i den oprindelige Kristendom, det gør sig gældende, og det kommer ikke til sin Ret i den moderne, officielle Kristendom, og heller ingen Frimenigheder holder af at lægge videre Vægt paa disse Momenter.

Der er altsaa dog en Mulighed for, at de to Anskuelser kan forenes, nemlig naar man ser bort fra Modsætningerne og fæster Opmærksomheden paa det, de har til fælles.

Men den, der gør det, er hverken Kristen eller Socialist.

K. J. J.

Den rode Krig.

Af Ivan Oljelund.

—*—

Over Jorden hænger
Krigens sorte Himmel,
Døden paa sin Skimmel,
hvæsset Le han svinger,
mejer Millioner unge
stærke Mænd i Klynger ...
Ødets Ragnarok indvier —
Himlen ser derpaa, men tier.

— — —

Trælle, I som sulte,
Slaver, I som slide,
Kvinder, I som lide
og i Taarer hulke,
op! lad Smerten hærde Hadet,
vend med stærke Hænder Bladet,
jag Præsten bort, lad Malmen
runge rødt, runge Oprørpsalmen!

Ring til Krigen sammen
eders Krig, den røde,
sorgring eders Døde,
tænd den røde — Oprørsflammen,
ring, saa Mørke-Kirken revner,
klemt frem en Hær, som hævner
alt uskyldigt Blod, som fløđ,
alt — Tyranerne forbrød!

Hellere dø med Ære,
end i Naade leve,
og i Angsten bæve,
tunge Lænker bære ...
Ogsaa Trælle har et Hjerte,
ogsaa Slaver kender Smerte,
ville ogsaa elske Livet,
som kun én Gang dem er givet.

Vild og voldsom truer
Klassekampens Legioner
nu Palads og Troner
— Hadets røde Luer!
Ud af Krigens sorte Brande
stiger op i alle Lande
Folkets Krig, den sidste, røde,
Hævnens Krig for alle Døde!

Opraab!

—*—

Kammerater!

Den »internationale anti-militaristische Vereeniging in Nederland« (I. A. M. V) beder herved alle antikapitalistiske Organisationer, Foreninger og Personer i Udlandet om at hjælpe med, til at afholde en international Kongres i Holland.

Denne Kongres ønskes afholdt saa snart Omstændighederne tillader det.

Meningen er, igennem denne Kongres at sprede den antimilitaristiske Bevægelse over hele Verden.

Derfor er en international Sammenslutning nødvendig, og maa der forhandles om forskellige Spørgsmaal i Forbindelse med Antimilitarismen.

»I. A. M. V.« regner med alle udenlandske revolutionære Foreningers Sympati og mener i den nærmeste Fremtid fra Deres Side at kunne modtage Beviser paa Sympati og Samarbejde.

Saa snart disse Beviser paa Sympati er indkommet i tilfredsstillende Antal og Kongressens Gennemførelse er sikret, vil De modtage nærmere Efterretninger naar og hvor Kongressen skal afholdes og hvilke Emner der efter Overlæg med Deltagerne skal behandles.

Imidlertid modtager I. A. M. V. gerne Forslag og Opgaver angaaende Emner, som ønskes opstillet paa Dagsordenen. Vi er overbevist om Deres Forsæt sammen med os internationalt at ville bekæmpe Militarismen saa kraftigt som muligt og beder Dem indtrængende at henlede Opmærksomheden paa denne Kongres saa meget som muligt i alle Tidsskrifter og Blade, som staar til Deres Raadighed.

Med revolutionære Hilsner
For I. A. M. V.

C. Berkhout, C. de Boon, F. Domela Nieuwenhuis, B. de Ligt, N. J. C. Schermerhorn. A. Last,
Mariagondastraat 29. Leiden.

Leiden, December 1918.

Vær saa god at sende Deres Svar til A. Last.

Brevkasse.

Ungsoc. Forening, Ørebro. Annoncen koster 4,- Kr.

Da Voltaire udslyngede sine Spottpile mod Kirken og Kristendommen, var han næppe selv fuldkommen klar over, hvor mægtig den Bevægelse var, som han rejste, hvilke uhyre Følger, den skulde faa for Menneskehedens Udvikling.

Det er først nu, mere end et Aarhundrede efter Voltaire, man begynder at indse, hvad det vil sige, at leve Livet uden Kristendommen.

Kristendommen — det er hele Fortiden; thi den førkristne Tid har ingen direkte Indflydelse paa Nutidens Aandsliv. Oldtiden er kun et Minde, der kan have større eller mindre Betydning som Eksempel — men Traaden er brudt!

Osvald Hansen.

Kval.

Krigens Forbandelse.

Skildret af *Einar Haakansson.*

—*—

(2)

Da jeg blev udskrevet som rask fra Hospitalet, var Krigen forbi. Jeg havde skrevet hjem, at jeg var haardt saaret i Underlivet, men jeg havde ikke haft Mod til at meddele dem den forfærdelige Sandhed.

„Mit Liv er forspildt", sagde jeg til Lægen, da jeg skulde gaa, „Hvis nogen kom for at slaa mig ihjel, saa er det mig fuldstændig ligegyldigt."

„Er De gift eller har De en Kæreste?" spurgte Lægen til Svar.

„Det sidste, og.... og....vi skulde have giftet os, naar jeg kom tilbage."

Ved Ordet „skulde" fik min Stemme et andet Tonefald, og jeg mærkede, at Sygeplejersken saa paa mig og at hendes Øjne stod fulde af Taarer.

Da jeg forlod Hospitalet, var det som uforsonlig Fjende til Militarismen, som det kaldes, og til Krigen. Jeg havde lært mig at hade disse to Ting og forbande dem, der er deres Ophav og Vedligeholdere.

Nu var jeg paa Hjemvejen.

Jeg grublede, til jeg næsten var fra Forstanden, paa om jeg skulde sige Lucy og Moder Sandheden, naar jeg kom hjem, eller ikke.

Hvilken Sorg og Jammer skulde der ikke opstaa derhjemme, dersom jeg sagde dem den!

Hvor vilde det ikke gribe gamle Mo'r at faa at vide, at hendes Dreng, som hun i over tyve Aar havde beskyttet saa ømt, ved hvis Sygeleje hun saa ofte havde vaaget, paa hvem hun havde ofret saa megen Omsorg, om hvem hun havde drømt saa smukt —. Hvor skulde det ikke gribe hende at se sin Dreng berøvet sin Manddom, ødelagt for hele Livet, og staaende paa Vanvidets Grænse af Fortvivlelse! — Tyve Aars Omsorg for sin Søns Velfærd forgæves, tyve Aars Forhaabninger lagt i Grus. — — Aah, hun vilde dø af Sorg og Fortvivlelse. Jeg kan ikke tilføje Moder dette!!

Nej, jeg kan ikke gøre det, jeg vover ikke.

Og saa min Lucy, min elskede Lucy. Hvorledes vil du modtage min Bekendelse? Hvor forfærdeligt skal ikke Slaget ramme dig, du, der under Krigen har gaaet i lykkelige Drømme og ventet paa det Øjeblik, da vi endelig skulde faa Lov til at forene os! Ak Lucy, du kære, hvorfor nød vi ikke af Kærlighedens største Sødme forud under vore Kys og Kærtegn?

Nu er det for sent — ja, i det mindste for mig.

Og hvis jeg nu siger dig, hvorledes en Granatsplint har skændet din Elskedes Krop, berøvet ham hans Kønsevne, gjort ham umulig til at blive din Ægtefælle; at han aldrig vil kunne tilfredsstille din Attraa, aldrig kunne blive Fader til din lille Dreng eller Pige — hvad vil du da gøre? Du vil i Begyndelsen knap fatte den store Ulykke. Og naar du har gjort det, skal du begynde at græde, hjerteskærende og fortvivlet, Dag efter Dag over dine besvegne Lykkedrømme. Og maaske vil du føle Modvilje, Afsky for mig, Kastraten, der gaar omkring og gælder for Mand og dog ikke er nogen Mand.

Aa, Lucy, Lucy, jeg kan ikke fortælle dig om min Skam!

Frem for mit Minde traadte Lucys og Moders Ord ved Afskeden, da jeg drog ud til det Helvede, hvor jeg gjordes umandig. De opfordrede mig til at gaa i Krigen med godt Humør, og tappert stride for Fædrelandet.

Ha! Hvor tankeløs de var! Om de havde kunnet tænke sig den Ulykke, som ramte mig, vilde de ikke have sagt saaledes. Om Mødre og Elskerinder tænkte lidt mere paa sine Sønners og Elskedes Velfærd end paa Nationens „Vel og Ære", om de tænkte paa, at de unge Mænd ikke blot kunde miste Arme og Ben, men ogsaa at de havde samme Udsigt til at miste et af de ædleste Organer, det for Kærlighedsnydning og Forplantning, hvilket Tab gør den unge Mand mange Gange ulykkeligere end Tabet af en Arm eller et Ben, — om Kvinderne tænkte paa, at det ogsaa rammer dem: Den i Krigen kastrerede Ægtefælle kan ikke ved sin Hjemkomst kærtegne sin Hustru mere, Bruden, der venter paa at hendes Brudgom skal komme hjem fra Krigen, og naar han saa endlig kommer, bliver besveget, thi han er — kastreret; om Kvinden tænkte paa alt dette, da skulde Mødrene ikke roligt se sine Sønner vælge Soldatens Bestilling, da skulde Elskerinderne ikke med glad Stolthed se sine Elskede drage i Krig. Nej, da skulde Mødrene hos sine Sønner vække Afsky for Krigerbestillingen, og Elskerinderne og Søstrene vilde ligeledes søge at formaa sine Elskere og Brødre til ikke at blive Soldater.

Men Kvinderne tænker ikke derpaa, taler ikke derom. Kanske er det for „uanstændigt".? Ha, ha, ha! De fryder sig over Soldaternes farverige Uniformer, flyvende Faner og klingende Spil. Og den unge Mand, der vil behage sin Kæreste, iklæder sig derfor gærne Uniformen.

Det er ikke alene Mandens Skyld, at Soldater og Krig er til. Kvinderne har sin store Andel deri.

*

Jeg er kommet hjem.

Hvilken glad Bevægelse hos Lucy og Moder! Hvilken skærende Kval hos mig, da jeg hilste paa dem! Aa, jeg kan ikke beskrive det! Lucys og Moders Øjne lo imod mig — jeg maatte slaa mine ned. Jeg følte mig som en, der bar paa en forbryderisk Hemmelighed. Bevidstheden, Tanken om den frygtelige Amputering, jeg havde undergaaet, forlod mig ikke et Øjeblik, — og

gør det aldrig. Og min hemmelige Angst og Fortvivlelse forøgedes, naar jeg saa paa Lucys og Moders kære leende Ansigter. Jeg tænkte paa, hvorledes de snart skulde fordunkles af den grænseløseste Sorg, naar de fik at vide, at jeg var — — kastreret, eller at jeg havde — — — — begaaet Selvmord.

Og naar jeg siden sad ved Lucys Side, saa tænkte jeg paa, hvorledes jeg før i Tiden sad hos hende, frisk, stærk, mandig og livsglad, og saa hvordan jeg var nu. Hvilken Forskel! — — — — Lige modsat.

„Du ser saa nedtrykt ud," sagde Moder en Gang. „Nu, da du er hjemme igen og snart skal giftes, skal du vel være glad."

„Jeg tænker paa Krigen," løj jeg. „Jeg har set saa mange Grusomheder, som jeg aldrig glemmer."

„Ja, men denne her Krig sluttede med Sejer for os," indfaldt Lucy; „det kan du vel glæde dig over? Tænk om vi var blevet besejrede!"

„Aah, Dumheder! Det sejrende Land lider lige saa meget under Krigen som det besejrede. Du har vel mærket, hvorledes Handel og Industri i vort Land har taget af, hvor mange Fabriker og Værksteder der har staaet stille paa Grund af Mangel paa Arbejde og Arbejdere, hvorledes Bøndernes Høst er blevet fordærvet, fordi de ikke har haft tilstrækkelig med Folk til at bjerge den, hvor mange Hjem der delvis staar i Stampe og hvorledes Livsmidlerne er steget i Pris. Og jeg har ingen Udsigt i lang Tid til at faa Arbejde i mit Fag. Og snart bliver Skatterne vel forøgede."

„Men vort Land har jo faaet en stor Krigsskadeserstatning."

„Og det tror du skal komme os til Gode paa nogen Maade? Aa nej, de Penge bliver nok anvendt til forøgede Rustninger. — Nej, fattige Stakler har ingen Interesse af Krigen, og den mest glimrende sejrrige Udgang deraf er os til lige saa lidt Nytte som et Nederlag. Dem, der har Fordel af Krigen, det er de store Fabrikanter og Købmænd, og slige Djævle, der leverer Varer til Krigen. Men vi fattige Arbejdere, os kommanderer man ud at ofre Liv og Lemmer og faar ikke en Smule Gevinst deraf. Døden eller et ødelagt Liv maaske, det er Lønnen. Krig, det er Stormændenes Fornøjelse. De sidder hjemme og betragter i Ro og Mag, paa Afstand, Krigens Gang, ligesom et Spil, hvor de har gjort en Indsats. De er de værste Forbrydere og burde henrettes af Landets Sønner!"

Moder og Lucy betragtede mig forskrækkede og overraskede.

(Fortsættes.)

Den Civile: Hvad mener De om Freden, Hr. General?

Generalen: Jeg glæder mig til, at vi nu igen kan tage fat paa det rigtige Militærliv. Disciplinen gaar jo Pokker i Vold under Krigen.

„Vaagn op!"

Arbejderstanden har i Hundreder af Aar slidt og trællet for at skrabe Penge sammen til Kapitalen — uden at have Tid til at faa Øjnene op for sin egen Nedværdigelse — sin egen usle Slavetilværelse, men troligt fortsat sit umenneskelige, hjernetomme Arbejde. Ingen har rigtig haft Tanker om, at det kunde være anderledes; man sled troligt, til man en Dag styrtede under den centnertunge Byrde.

Disse Arbejdere lever uden at kende Livet, uden at skænke det en Tanke, at ogsaa de har Ret til at leve Livet, faa Del i de Goder, som Livet nu en Gang har at byde, i den korte Tid, deres Tilværelse vedvarer her paa Jorden.

Nej, Forskellen paa Rig og Fattig har engang brændt sig fast i en Arbejders Hjerne; den Rige tilhører hele den rige Natur, Selvejerbilen m. m.; den Fattige: Baggaardens Halvmørke og de skidne graa Gyder.

Det er her, der ligger en stor Fejl. Arbejderen fortsætter troligt sin ensformige, usle Slavetilværelse, medens Kapitalen triumferer. Den Autoritetstro, der indpodes Børnene lige fra Skolen og som skader dem hele Livet, klæber ved dem til Stadighed — den er det, der hindrer hele deres videre Udvikling. — —

Hvor kan man ikke paa Gaden se Arbejderbørns Respekt for alt, hvad der smager af blanke Knapper. Politibetjenten gør deres Øjne angste og bange og de sabelraslende Herrer med Narrehattene faar deres Øjne til at straale af Fryd og Beundring.

Arbejderen burde opdrage sine Børn til at hade den Slags Individer og den Slags Narreforestillinger. Arbejderens Had til den Slags »Springfyre« burde være et Had, hvori man læste den uforsonlige og skaanselsløse Foragt. Saaledes burde en Arbejderdreng eller Pige opdrages, saaledes, at de fik Øjnene op for Vrangsiden af alt den Slags Gøgl. Lær dem at vurdere den Slags pyntesyge Individer efter Fortjeneste. Lad dem se paa disse Individer, som Folk i gamle Dage saa paa dem, der var iklædt den »spanske Kappe«!

Bort med alt det Legetøj, der kan virke skadeligt paa et Barns Natur. Bort med Tinsoldaterne, Sabler, Kanoner og hvad alt det skadelige Bras nu hedder. Giv dem i Stedet en god, sund og naturlig Opdragelse.

Hvilken Respekt har Arbejderne f. Eks. ikke for Præsten, dette skinhellige Individ, hvis Præstekrave burde erstattes med en Møllesten. Hvilken Magt har han ikke? Med Afsky skulde han vises bort fra ethvert Arbejderhjem.

Nej, saa længe Arbejderen ikke vil højne sig selv og sin Klasse, faar han ingen Ret og Rettigheder og Arbejdernes Kaar bliver kun en Slavetilværelse.

Vis denne falske Sjæl ud af dit Hjem, taal ikke denne Kapitalismens Repræsentant i dine Stuer, forstaa, at saa længe du finder dig i alt det, det nuværende Samfund sender dig paa Halsen, hindrer du ikke alene din egen, men ogsaa dine Fællers sociale Udvikling!

Lad ikke dine Rettigheder træde under Fødder af Bødler, der ikke kender til menneskelige, retfærdige Følelser! — —

Vaagn op! Lær, at før du selv skaffer dig den Ret og den Magt, du har Krav paa her i Verden, for faar du ikke dine Ønsker opfyldt, frivilligt lader Kapitalismen sig ikke fratage noget. Vaagn op! Vis, I er Mennesker og som saadanne vil leve og have Rettigheder som Mennesker.

Vaagn op!

Baris.

Til Den røde Krigs Pressefond:

J. J. Ipsen	Kr. 10,—
Fra Festen den 25/1 i Læsestuen, Vesselsgd. 7	- 74,48
Ialt	Kr. 84,48

Forhandlere, se her!

Alle Bladets Forhandlere bedes sende Penge, de sidste Dage i hver Maaned, for ikke at Bladets Ekspedition skal blive udsat længere end nødvendig.

Alle Penge og Ekspeditionssager bedes sendt til

„Den røde Krigs" Ekspedition, N. C. Iversen, Vesselsgade 7 St. København N.

Brevaften

afholder *Ørebro ungsocialistiske Klub* Torsdag d. 20. Februar 1919, og vi haaber paa livlig Deltagelse fra Danmarks Ungsocialister.

Breve sendes under Adresse: *Ture Schølin, Engelbrektsgatan 40, Ørebro* og *Josef Sapira, Gustafsgatan 16, Ørebro, Sverige.*

Odense Ungsocialistiske Forening

afholder Møder hver Uge. Indmeldelser og Korrespondance til **Chr. Andersen,** Frederiksgade 7¹, **Odense.**

Indmeld Dig i den ungsocialistiske Bevægelse.

Fra Ungsocialistisk Forenings Forlag,
Vesselsgade 7, St. Kbhvn N.

Kan faas:

Socialdemokraterne er Antisocialister,
af **J. J. Ipsen.**
64 Sider. 35 Øre.

Kammerat! Vil Du være med til at sprede Kendskab til den oprindelige Socialisme, saa forhandler Du denne Pjece.

*

Desuden findes endnu nogle Eks. af

Den største Fare
af **Ivan M.**
Pris 35 Øre.

Forhandlere erholder 20 % Rabat.
Skriv i Dag til
Ungsocialistisk Forenings Forlag,
Vesselsgade 7, St. Kbhvn. N.

Udgivet af
Ungsocialistisk Forening, København.

*

Redigeret af en Komité.

*

Redaktionens Adresse:
Vesselsgade 7, St., København N.

*

Ekspedition:
Wesselsgade 7, St., København N.

*

Ansvarlig overfor Presseloven:
Fabian Petersen.

Nationaltrykkeriet, København.